

врѣме се показа и неговия другаръ и вмѣсто закуска — обѣрнаха я на игра.

Тамамъ! рекъхъ си, ще имамъ честта да присѣдствувамъ и на заешко утро.

То се състоеше въ прѣскачане: единия сви уши и се сниши, другия рипна, та го прѣскочи. Изглеждаше че нѣмаха други по интересни нумера. Заю знае само да скачи; това си и упражнява въ игритѣ. Дотегнами и рекохъ да разтурямъ играта. Подсвирнахъ. Настѣпи ужасенъ смутъ. Заицитѣ се изправиха на заднитѣ крака, вирнаха уши, изостриха слухъ и съ притаенъ дѣхъ се мжчеха да доловатъ отъ кжде иде свиренето. Този е единъ отъ важнитѣ навици на заека. Докато не чуе отъ кжде иде гласа, не бѣга, защото може би ще се натъкне на опасността. Подсвири ли му се втори пѣтъ, той си знае пѣтя. Тѣкмо този му навикъ го и погубва. Ловцитѣ знаятъ това.

Азъ искахъ да ги поизмжча и почакахъ. Тѣ постояха вкаменени и като недочуха второ подсвирване лека-полека се успокоиха и продължиха да пасатъ.

Бафнахъ като куче, а тѣ — бежъ, кой на кжде види! Съ това се свърши „заешкото утро“ и азъ метнахъ раницата на грѣбъ и продължихъ пѣтя си.

П. Д.

